

Διαβάστε το. Θα με θυμηθείτε.

Στίβεν Κινγκ

TANA

FRENCH

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ήρθε να με βρει μόνη της. Οι περισσότεροι κρατάνε την **Η**απόστασή τους: ένα βραχνό μουρμουρητό στη γραμμή πληροφοριών —«Το '95 είδα...»—, χωρίς να δώσουν όνομα, και αν ρωτήσεις το κλείνουν. Ένα γράμμα εκτυπωμένο και σταλμένο από άλλη πόλη, το χαρτί και ο φάκελος δίχως ίχνος πάνω τους. Αν θέλουμε κάποιον, πρέπει να τον κυνηγήσουμε. Αλλά εκείνη... εκείνη ήρθε να με βρει.

Δεν την αναγνώρισα. Είχα ανέβει τα σκαλιά και περπατούσα ανάλαφρα προς την αίθουσα της ομάδας. Ήταν ένα μαγικό πρωινό που έμοιαζε με καλοκαίρι, ο ήλιος δυνατός, χυνόταν μέσα από το παράθυρο της υποδοχής, φωτίζοντας όλη την αίθουσα με τους ραγισμένους σοβάδες. Μια μελωδία έπαιζε στο μυαλό μου και σιγοτραγουδούσα.

Την είδα, φυσικά την είδα. Καθισμένη σταυροπόδι στον γδαρμένο δερμάτινο καναπέ στη γωνία, με τα χέρια σταυρωμένα, να κουνάει τον αστράγαλό της πάνω κάτω. Είχε μακριά πλατινέ αλογοουρά, κομψή σχολική στολή, καρό φούστα πράσινη και μπλε μαρέν, μπλε σακάκι. Η κόρη κάποιου, υπέθεσα, που περίμενε τον μπαμπά να την πάει στον οδοντίατρο. Ίσως η κόρη του αστυνομικού διευθυντή. Κάποιου που παίρνει πιο πολλά λεφτά από μένα, τέλος πάντων. Δεν ήταν μόνο το έμβλημα στο σακάκι, αλλά το γεμάτο χάρη καμπούριασμά της, ο τρόπος που είχε προτεταμένο το πιγούνι της λες και το μέρος τής ανήκε αν έκανε τον κόπο να ασχοληθεί με τη γραφειοκρατία. Πέρασα μπροστά της —έγνεψα βιαστικά, σε περίπτωση που ήταν η κόρη του αφεντικού μου— και πήγα προς την πόρτα.

Δεν ξέρω αν με αναγνώρισε. Ίσως όχι. Είχαν περάσει έξι χρόνια, εκείνη δεν ήταν παρά ένα παιδάκι, κι εγώ δεν έχω τίποτε το ιδιαίτερο πάνω μου, εκτός από τα κόκκινα μαλλιά μου. Μπορεί να με είχε ξεχάσει. Ή μπορεί να με είχε αναγνωρίσει αμέσως και να μη μίλησε για δικούς της λόγους.

Άφησε τη γραμματέα μας να πει: «Αστυνόμε Μόραν, έχει έρθει κάποια να σας δει», δείχνοντας με το στιλό της προς τον καναπέ. «Η δεσποινίς Χόλι Μακί».

Ο ήλιος γλίστρησε στο πρόσωπό μου καθώς γύρισα, και τότε, φυσικά, κατάλαβα. Έπρεπε να είχα αναγνωρίσει τα μάτια. Μεγάλα, καταγάλανα, με κάτι ιδιαίτερο στην ντελικάτη καμπύλη των βλεφάρων της: ένα λοξό γατίσιο βλέμμα, ένα χλωμό πλουμιστό κορίτσι σε έναν παλιό πίνακα, ένα μυστικό.

«Χόλι» είπα και της έδωσα το χέρι μου. «Γεια σου. Πάει καιρός».

Τα μάτια της δεν ανοιγόκλεισαν ούτε για ένα δευτερόλεπτο, είδε τα πάντα πάνω μου χωρίς να με αφήσει να δω τίποτα από εκείνη. Έπειτα σηκώθηκε. Η χειραφία της ήταν ακόμη χειραφία μικρού κοριτσιού, τράβηξε το χέρι της πολύ γρήγορα.

«Γεια σου, Στίβεν» είπε.

Η φωνή της ήταν ωραία. Καθαρή και δροσερή, όχι τσιριχτή σαν καρτούν. Η προφορά της κυριλέ, αλλά όχι δήθεν. Ο μπαμπάς της δεν επρόκειτο να το επιτρέψει. Αν γύριζε σπίτι με τέτοια προφορά, θα την ανάγκαζε να βγάλει αμέσως τη στολή και θα την έστελνε σε δημόσιο σχολείο.

«Τι μπορώ να κάνω για σένα;»

«Έχω κάτι να σου δώσω» είπε σιγά.

Σάσισα. Εννιά και δέκα το πρωί, ντυμένη με τη στολή της: Έκανε κοπάνα από ένα σχολείο όπου θα το πρόσεχαν σίγουρα δεν είχε έρθει να μου δώσει ευχαριστήρια κάρτα με τόσα χρόνια καθυστέρηση.

«Ναι;»

«Όχι εδώ».

Η λοξή ματιά στη γραμματέα μας σήμαινε ότι ήθελε να μείνουμε οι δυο μας. Ως έφηβη, προσέχεις. Ως κόρη αστυνόμου, προσέχεις διπλά. Αλλά η Χόλι Μακί: Αν της φέρεις κάποιον που δεν θέλει, τελειώσεις.

«Πάμε να βρούμε ένα μέρος να μιλήσουμε» είπα.

Εγώ δούλευα στις Ανεξιχνίαστες Υποθέσεις. Όταν φέρνουμε μάρτυρες για ανάκριση, αρέσκονται να πιστεύουν ότι δεν μετράει το ίδιο· δεν είναι στ' αλήθεια έρευνα για φόνο, ούτε κανονική έρευνα με όπλα και χειροπέδες, κάτι που θα σαρώσει τη ζωή τους σαν ανεμοστρόβιλος. Είναι σαν κάτι παλιό και απαλό, που οι αιχμηρές του γωνίες έχουν φθαρεί και μαλακώσει. Κι εμείς πηγαίνουμε με τα νερά τους. Η βασική αίθουσα ανακρίσεων μας μοιάζει με όμορφη αίθουσα αναμονής οδοντιατρείου. Μαλακοί καναπέδες, περσίδες, γυάλινο τραπέζακι γεμάτο περιοδικά με τσακισμένες σελίδες. Χάλια τσάι και καφές. Δεν υπάρχει λόγος να προσέξεις την κάμερα στη γωνία ή το τζάμι παρακολούθησης πίσω από τις περσίδες, αν δεν θέλεις δηλαδή – και δεν θέλουν. Δεν θα πονέσει καθόλου, κύριε, λίγα λεπτάκια και θα φύγετε να πάτε σπίτι σας.

Οδήγησα τη Χόλι εκεί. Άλλο παιδί θα τιναζόταν διαρκώς νευρικά, θα γύριζε το κεφάλι αποδώ κι αποκεί, αλλά τίποτα από αυτά δεν ήταν καινούργιο για τη Χόλι. Προχωρούσε στον διάδρομο σαν να βρισκόταν στον διάδρομο του σπιτιού της.

Καθώς βιάδιζε, την κοίταξα προσεκτικά. Είχε μεγαλώσει θαυμάσια. Μέτριο ύψος ή λίγο κάτω του μετρίου. Αδύνατη, πολύ αδύνατη, αλλά ήταν από φυσικού της· δεν έμοιαζε ξηνηστικωμένη. Οι καμπύλες της μάλλον αναπτύσσονταν τώρα. Δεν ήταν κούκλα, όχι ακόμη τουλάχιστον, αλλά δεν είχε και κάτι άσχημο –δεν είχε σφυράκια, σιδεράκια, το πρόσωπό της δεν είχε τίποτα στραβό–, και χάρη στα μάτια της δεν έδινε την

εντύπωση άλλου ενός ξανθού κλώνου· είχαν κάτι που σε έκανε να γυρίσεις να την ξανακοιτάξεις.

Άραγε την είχε χτυπήσει ο φίλος της; Της είχε βάλει χέρι, την είχε βιάσει; Η Χόλι όμως είχε έρθει να βρει εμένα και όχι κάποιον άγνωστο στο Τμήμα Σεξουαλικού Εγκλήματος.

Κάτι να σου δώσω. Αποδεικτικά στοιχεία;

Βρόντηξε την πόρτα της αίθουσας ανακρίσεων πίσω μας με ένα τίναγμα του χεριού της. Κοίταξε ολόγυρα.

Άναψα την κάμερα, πατώντας αδιάφορα τον διακόπτη.

«Κάθισε» είπα.

Η Χόλι έμεινε στη θέση της. Διέτρεξε με το δάχτυλό της το γυμνό κομμάτι του πράσινου καναπέ.

«Αυτή η αίθουσα είναι πιο ωραία από τις άλλες παλιά».

«Πώς τα πας;»

Εξακολουθούσε να κοιτάζει ολόγυρα, το δωμάτιο, και όχι εμένα.

«Καλά. Μια χαρά».

«Να σου φέρω ένα τσάι; Έναν καφέ;»

Κούνησε το κεφάλι της.

Περίμενα.

«Μεγάλωσες» είπε η Χόλι. «Κάποτε έμοιαζες με μαθητή».

«Κι εσύ ήσουν ένα κοριτσάκι που έφερνε την κούκλα της στις ανακρίσεις. Κλάρα δεν την έλεγαν;»

Αυτό την έκανε να στραφεί προς το μέρος μου.

«Θα έλεγα πως και οι δύο μεγαλώσαμε». Χαμογέλασε για πρώτη φορά. Ένα μικρό, τσαλακωμένο χαμόγελο, όπως το θυμόμουν, που είχε κάτι το θλιβερό τότε, και με επηρέαζε κάθε φορά. Όπως και τώρα. «Χαίρομαι που σε βλέπω» είπε.

Όταν η Χόλι ήταν εννιά ή δέκα χρονών, υπήρξε μάρτυρας σε μια υπόθεση δολοφονίας. Δεν ήταν δική μου υπόθεση, αλλά σ' εμένα είχε μιλήσει. Της είχα πάρει κατάθεση· την προετοίμασα για να καταθέσει στο δικαστήριο. Δεν ήθελε, αλλά το

έκανε έτσι κι αλλιώς. Ίσως να την ανάγκασε ο μπαμπάς της, ο αστυνόμος. Ίσως. Ακόμα κι όταν ήταν εννιά χρονών πάντως, δεν βαυκαλιζόμουν ότι την είχα καταλάβει.

«Κι εγώ» είπα.

Πήρε μια κοφτή ανάσα, ανασήκωσε τους ώμους, έκανε ένα νεύμα – στον εαυτό της, σαν κάτι να είχε μπει στη θέση του. Παράτησε τη σάκα της στο πάτωμα. Έβαλε τον αντίχειρα κάτω από το πέτο της για να μου δείξει το έμβλημα.

«Πηγαίνω στο Κίλντα τώρα» είπε και έμεινε να με παρατηρεί.

Και μόνο που έγνεφα μου φάνηκε θρασύ εκ μέρους μου. Το Σεντ Κίλντα ήταν από τα σχολεία που άνθρωποι σαν κι εμένα υποτίθεται πως δεν θα έπρεπε να είχαν καν ακουστά. Και πράγματι δεν θα το είχα ακουστά αν δεν είχε σκοτωθεί ένας νεαρός.

Γυμνάσιο-λύκειο θηλέων, ιδιωτικό, σε κατάφυτα προάστια. Με καλόγριες. Πριν από έναν χρόνο, δυο καλόγριες βγήκαν για περίπατο νωρίς το πρωί και βρήκαν ένα αγόρι πεσμένο στο άλσος, στην πίσω γωνία του κτήματος του σχολείου. Αρχικά τους φάνηκε ότι κοιμόταν, μεθυσμένος ίσως. Τάχυναν το βήμα τους για να τον επιπλήξουν, να μάθουν ποιανής την πολύτιμη αρετή είχε διαφθείρει. «Νεαρέ!» είπαν με βροντερές, αυστηρές φωνές. Αλλά ο νεαρός δεν σάλεψε.

Ήταν ο Κρίστοφερ Χάρπερ, δεκάξι ετών, από το αρρένων το οποίο βρισκόταν έναν δρόμο και δυο υπερβολικά ψηλούς τοίχους πιο πέρα. Κάποια στιγμή μες στη νύχτα, κάποιος του είχε σπάσει το κεφάλι.

Για την υπόθεση επιστρατεύτηκαν τόσοι άντρες που θα μπορούσαν να χτίσουν ένα ολόκληρο κτίριο με γραφεία, έγιναν τόσες υπερωρίες που θα μπορούσε κανείς να αποπληρώσει υποθήκες, προέκυψε τόση χαρτούρα που θα μπορούσε να φτιαχτεί φράγμα σε ποτάμι. Ένας ύποπτος επιστάτης, άνθρωπος για όλες τις δουλειές, κάτι τέτοιο τέλος πάντων αποκλείστηκε. Ένας

συμμαθητής που είχε παίξει μπουιές με το θύμα· αποκλείστηκε. Οι τρομακτικοί αλλοδαποί της περιοχής που τους είχαν δει να κάνουν διάφορα περίεργα τριγύρω· αποκλείστηκαν.

Κι ύστερα τίποτα. Δεν υπήρχαν άλλοι ύποπτοι, δεν υπήρχε λόγος ο Κρίστοφερ να βρισκόταν οπουδήποτε στο Σεντ Κίλντα. Και όσο περνούσε ο καιρός, οι υπερωρίες λιγότεψαν, οι άντρες λιγότεψαν, το τίποτα αυξήθηκε. Δεν μπορείς να το πεις όταν το θύμα είναι παιδί, αλλά η υπόθεση είχε ουσιαστικά κλείσει. Ως τότε πια, όλη η χαρτούρα βρισκόταν στο υπόγειο του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. Αργά ή γρήγορα τα μέσα ενημέρωσης θα ενοχλούσαν τους γαλονάδες και θα μας χτυπούσαν την πόρτα για μια τελευταία ευκαιρία.

Η Χόλι ίσιωσε ξανά το πέτο της.

«Ξέρεις για τον Κρις Χάρπερ» είπε. «Έτσι;»

«Ναι. Πήγαινες τότε στο Σεντ Κίλντα;»

«Ναι. Πηγαίνω από την πρώτη χρονιά. Τώρα είμαι στην τέταρτη».

Και το άφησε εκεί, αναγκάζοντάς με να καταβάλλω προσπάθεια για κάθε περαιτέρω βήμα. Μια λάθος ερώτηση και θα έφευγε, θα με απέρριπτε· θα είχα μεγαλώσει υπερβολικά, θα ήμουν άλλος ένας άχρηστος ενήλικας που δεν καταλάβαινε. Προχώρησα προσεκτικά.

«Είσαι οικότροφος;»

«Τα τελευταία δύο χρόνια, ναι. Μόνο από Δευτέρα ως Παρασκευή. Τα Σαββατοκύριακα πηγαίνω σπίτι».

Δεν θυμώμουν τι μέρα είχε συμβεί.

«Ήσουν εκεί τη νύχτα που συνέβη;»

«Τη νύχτα που σκοτώθηκε ο Κρις».

Ένα γαλανό, εκνευρισμένο βλέμμα. Παιδί του μπαμπά της· δεν είχε υπομονή για προσεκτικά βήματα, όταν τα έκαναν οι άλλοι τουλάχιστον.

«Τη νύχτα που σκοτώθηκε ο Κρις» είπα. «Ήσουν εκεί;»

«Δεν ήμουν ακριβώς εκεί. Προφανώς. Αλλά ναι, ήμουν στο σχολείο».

«Είδες κάτι; Άκουσες κάτι;»

Πάλι εκνευρίστηκε, πετούσε σπίθες.

«Μου το ρώτησαν ήδη αυτό. Από το τμήμα Ανθρωποκτονιών. Μας ρώτησαν όλες, χίλιες φορές».

«Μπορεί όμως να θυμήθηκες κάτι στο μεσοδιάστημα. Ή να άλλαξες γνώμη και να ήθελες να μιλήσεις» είπα.

«Δεν είμαι ηλίθια. Ξέρω πώς δουλεύουν αυτά. Θυμάσαι;»

Ήταν επί ποδός, έτοιμη να πάει προς την πόρτα.

Άλλαξα προσέγγιση.

«Τον ήξερες τον Κρις;»

Η Χόλι σιώπησε.

«Αποδώ κι αποκεί. Τα σχολεία μας κάνουν πράγματα μαζι: τυχαίνει να γνωρίζεις ανθρώπους. Δεν είχαμε στενή σχέση, αλλά οι παρέες μας είχαν βρεθεί μαζί αρκετές φορές».

«Πώς ήταν;»

Ανασήκωσε τους ώμους.

«Ένας τύπος ήταν».

«Τον συμπαθούσες;»

Ανασήκωσε τους ώμους.

«Απλώς υπήρχε».

Ξέρω λίγο τον μπαμπά της Χόλι. Είναι ο Φρανκ Μακεί, μυστικός. Αν πας να του μιλήσεις στα ίσια, θα το αποφύγει και θα έρθει πλαγίως· αν πας πλαγίως, θα βάλει το κεφάλι κάτω και θα ορμήσει μπροστά.

«Ηρθες εδώ επειδή θέλεις να μου πεις κάτι» επισήμανα.

«Δεν σκοπεύω να παίξω την κολοκυθιά. Αν δεν είσαι σίγουρη ότι θέλεις να μου το πεις, τότε φύγε και σκέψου το μέχρι να σιγουρευτείς. Αν είσαι σίγουρη τώρα, πες το».

Η Χόλι ενέκρινε αυτή τη στάση. Παραλίγο να χαμογελάσει ξανά, αλλά τελικά μόνο έγνεψε.

«Υπάρχει ένας πίνακας» είπε. «Στο σχολείο. Ένας πίνακας ανακοινώσεων. Βρίσκεται στον τελευταίο όροφο, απέναντι από την αίθουσα των Καλλιτεχνικών. Τον αποκαλούν Τόπο των Μυστικών. Αν έχεις ένα μυστικό, αν για παράδειγμα μισείς τους γονείς σου ή αν σου αρέσει κάποιος ή οτιδήποτε τέλος πάντων, μπορείς να το γράψεις σε μια κάρτα και να το κολλήσεις εκεί».

Δεν είχε νόημα να ρωτήσω γιατί να θέλει να κάνει κάποιος κάτι τέτοιο. Έφηβες: Ποτέ δεν θα καταλάβει κανείς. Εγώ έχω αδερφές. Έμαθα να μην ασχολούμαι.

«Χτες το απόγευμα, καθόμασταν με τις φίλες μου στην τάξη των Καλλιτεχνικών – κάνουμε μια εργασία. Όταν φύγαμε, ξέχασα το κινητό μου αλλά δεν το πρόσεξα μέχρι που έσβησαν τα φώτα, κι έτσι δεν μπορούσα να πάω να το πάρω. Ανέβηκα πάνω πρωί πρωί, πριν από το πρωινό».

Τα έλεγε πολύ εύκολα: ούτε έκανε παύσεις ούτε ανοιγόκλεινε τα μάτια ούτε κόμπιαζε. Αν ήταν άλλο κορίτσι, θα έλεγα ότι με δούλευε. Αλλά η Χόλι είχε εξασκηθεί, και είχε και τον μπαμπά της: μπορεί και να της έπαιρνε κατάθεση κάθε φορά που αργούσε να γυρίσει.

«Κοίταξα φευγαλέα τον πίνακα» συνέχισε η Χόλι. Έσκυψε στη σάκα της, την άνοιξε. «Καθώς περνούσα».

Και να το: το χέρι της που δίσταζε πάνω από έναν πράσινο φάκελο. Το επιπλέον δευτερόλεπτο κατά το οποίο είχε το πρόσωπό της στραμμένο προς τη σάκα, με την αλογοουρά να πέφτει στο πλάι. Η νευρικότητα που περίμενα. Τελικά δεν ήταν τόσο άνετη όσο φαινόταν. Σήκωσε το χέρι της κρατώντας το πράσινο ντοσιέ. Μόλις το άγγιξα, το άφησε, τόσο γρήγορα που παραλίγο να μου πέσει.

«Αυτό το βρήκα στον πίνακα».

Το ντοσιέ έγραφε «Χόλι Μακεί, 4L, Κοινωνική Αγωγή». Μέσα υπήρχε ένας διάφανος νάιλον φάκελος και μέσα σ' αυτόν μια πινέζα, πεσμένη στη μια γωνία, και ένα κομμάτι χαρτόνι.

Αναγνώρισα το πρόσωπο πιο γρήγορα απ' ό,τι είχα αναγνωρίσει εκείνο της Χόλι. Είχε μείνει εβδομάδες σε όλα τα πρωτοσέλιδα και όλες τις σθόνες, στα ενημερωτικά σημειώματα κάθε τμήματος.

Αυτή ήταν διαφορετική φωτογραφία. Τον είχαν απαθανάτισει καθώς γύριζε προς τα πίσω, με θαμπό φόντο τα φθινοπωρινά κίτρινα φύλλα, να ανοίγει το στόμα για να γελάσει. Εμφανίσιμος. Λαμπερά καστανά μαλλιά, χτενισμένα προς τα μπρος, λες και ανήκε σε συγκρότημα αγοριών, που έφταναν στα πυκνά σκούρα φρύδια του τα οποία στρέφονταν προς τα κάτω στις άκρες, κάνοντάς τον να μοιάζει με κουταβάκι. Καθαρό δέρμα, ροδαλά μάγουλα· μερικές φακίδες στα ζυγωματικά, όχι πολλές. Πιγούνι που θα γινόταν θεληματικό, αν προλάβαινε. Ένα πλατύ χαμόγελο που έκανε τη μύτη και το δέρμα γύρω από τα μάτια του να σχηματίζουν μικρές ρυτιδούλες. Λίγο αλαζόνας, λίγο γλυκός. Νέος· ό,τι σου 'ρχεται στο μυαλό σαν φρέσκο και άγουρο, όταν ακούς τη λέξη νέος· καλοκαιρινός έρωτας, ήρωας του μικρού αδερφού, τροφή για τα κανόνια.

Κάτω από το πρόσωπό του και πάνω στο γαλάζιο μπλουζάκι του ήταν κολλημένες οι λέξεις. Τα γράμματα ήταν κομμένα από βιβλίο, με μεγάλα κενά ανάμεσα, σαν σημείωμα απαγωγής. Προσεγμένες άκρες, κομμένες σύρριζα.

Ξέρω ποιος τον σκότωσε.

Η Χόλι με παρατηρούσε σιωπηλή.

Γύρισα τον φάκελο από την ανάποδη. Ένα απλό άσπρο χαρτόνι, από αυτά που αγοράζεις οπουδήποτε για να εκτυπώσεις τις φωτογραφίες σου. Ούτε γράμματα ούτε τίποτα.

«Το άγγιξες;» ρώτησα.

Γύρισε τα μάτια στο ταβάνι, εκνευρισμένη.

«Φυσικά όχι. Πήγα στην τάξη των Καλλιτεχνικών και πήρα αυτό» –τον φάκελο– «και έναν χαρτοκόπτη. Έβγαλα με τον

χαρτοκόπτη την πινέζα που συγκρατούσε την κάρτα και έπιασα αυτήν και την πινέζα με τον φάκελο».

«Μπράβο. Και μετά;»

«Τον έχωσα μέσα στο πουκάμισό μου μέχρι που γύρισα στο δωμάτιό μου και μετά τον έβαλα στο ντοσιέ. Ύστερα ισχυρίστηκα ότι δεν ένιωθα καλά και πήγα να ξαπλώσω. Αφού έφυγε η νοσοκόμα, ξεγλίστρησα και ήρθα εδώ».

«Γιατί;» ρώτησα.

Η Χόλι με κοίταξε με σηκωμένα τα φρύδια.

«Επειδή σκέφτηκα ότι ίσως θα θέλατε να το μάθετε. Αν δεν σας νοιάζει, πετάξτε το κι εγώ θα γυρίσω στο σχολείο πριν καταλάβουν ότι λείπω».

«Εμένα με νοιάζει. Χαίρομαι που το βρήκες. Απλώς αναρρωτιέμαι γιατί δεν το έδειξες σε κάποιον από τους δασκάλους σου ή στον μπαμπά σου».

Μια κλεφτή ματιά στο ρολόι στον τοίχο – τότε ήταν που είδε και την κάμερα.

«Σκατά. Τώρα το θυμήθηκα. Η νοσοκόμα έρχεται ξανά στο διάλειμμα και αν δεν είμαι εκεί θα φρικάρουν. Μπορείς να τηλεφωνήσεις στο σχολείο και να πεις ότι είσαι ο μπαμπάς μου και πως είμαι μαζί σου; Πες ότι πεθαίνει ο παππούς μου και ότι όταν μου τηλεφώνησες να μου το πεις έφυγα χωρίς να το πω σε κανέναν γιατί δεν ήθελα να με στείλουν στη σχολική σύμβουλο να μιλήσω για τα συναισθήματά μου».

Όλα τα είχε σκεφτεί.

«Θα τηλεφωνήσω αμέσως στο σχολείο. Δεν θα πω όμως ότι είμαι ο μπαμπάς σου».

Αναστέναξε δυνατά, εξοργισμένη.

«Θα πω απλώς ότι είχες κάτι που ήθελες να μας πεις και πως έκανες το σωστό. Έτσι δεν θα έχεις μπελάδες. Εντάξει;»

«Τέλος πάντων. Μπορείς τουλάχιστον να τους πεις ότι δεν επιτρέπεται να το συζητήσω; Για να μη με πρήξουν;»

«Κανένα πρόβλημα». Ο Κρις Χάρπερ εξακολουθούσε να με κοιτάζει γελώντας, οι ώμοι του, όπως έστριβαν, είχαν τόση ενέργεια, ικανή να ηλεκτροδοτήσει το μισό Δουβλίνο. Ξαναέβαλα τον Κρις μέσα στον μεγάλο φάκελο και τον έκλεισα. «Το είπες σε κανέναν; Μήπως στην κολλητή σου; Δεν τρέχει τίποτα αν το έκανες, απλώς πρέπει να το ξέρω».

Μια σκιά γλίστρησε στην καμπύλη του ζυγωματικού της, κάνοντας το στόμα της να δείχνει σαν στόμα μεγαλύτερης γυναίκας, λιγότερο αφελές. Κρύβοντας κάτι στη φωνή της.

«Όχι. Δεν το είπα σε κανέναν».

«Εντάξει. Θα κάνω τώρα το τηλεφώνημα και μετά θα σου πάρω κατάθεση. Θέλεις να είναι παρών κάποιος από τους δύο γονείς σου;»

Η φράση αυτή την επανέφερε.

«Ωχ, όχι, Θεέ μου. Πρέπει να είναι κάποιος παρών; Δεν μπορείς να είσαι μόνο εσύ;»

«Πόσων χρονών είσαι;»

Σκέφτηκε να πει ψέματα. Ύστερα άλλαξε γνώμη.

«Δεκάξι».

«Χρειαζόμαστε έναν ενήλικα. Για να μη νιώθεις ότι προσπαθώ να σε εκφοβίσω».

«Δεν με φοβίζεις».

Σώπα.

«Το ξέρω, ναι. Και πάλι. Περίμενε εδώ, βάλε ένα τσάι αν θέλεις. Γυρίζω σε δύο λεπτά».

Η Χόλι στρογγυλοκάθισε στον καναπέ και κουλουριάστηκε, μάζεψε τα πόδια της και τύλιξε τα χέρια γύρω της. Τράβηξε την άκρη της αλογοουράς της μπροστά και άρχισε να τη μασουλάει. Το κτίριο έβραζε ως συνήθως, αλλά εκείνη έδειχνε να κρυώνει. Δεν με κοίταξε καθώς έφευγα.

Στο Τμήμα Σεξουαλικού Εγκλήματος, δύο ορόφους πιο κάτω, έχουν πάντα μια κοινωνική λειτουργό διαθέσιμη για

υπηρεσία. Ανέβηκε κι αυτή μαζί μου, και πήρα κατάθεση από τη Χόλι. Όταν τελειώσαμε, ζήτησα από τη γυναίκα, στον διάδρομο, να πάει τη Χόλι στο Σεντ Κίλντα και η Χόλι μού έριξε ένα φαρμακερό βλέμμα.

«Έτσι στο σχολείο σου θα ξέρουν σίγουρα ότι ήσουν μαζί μας: ότι δεν έβαλες τον φίλο σου να τους τηλεφωνήσει. Θα γλιτώσεις τις φασαρίες» της εξήγησα.

Το βλέμμα της έλεγε ότι δεν μπορούσα να την κοροϊδέψω.

Δεν με ρώτησε τι θα γινόταν στη συνέχεια, τι θα κάναμε για την κάρτα. Ήξερε ότι δεν έπρεπε. Απλώς είπε:

«Τα λέμε σύντομα».

«Ευχαριστώ που ήρθες, Έκανες το σωστό».

Η Χόλι δεν απάντησε. Απλώς μου χαμογέλασε ανεπαίσθητα και με χαιρέτησε φευγαλέα, λίγο σαρκαστικά, αν και όχι και τόσο.

Παρατηρούσα την ίσια πλάτη της να χάνεται στον διάδρομο, με την κοινωνική λειτουργό να περπατάει σαν πάπια πίσω της προσπαθώντας να της πιάσει κουβέντα, όταν το συνειδητοποίησα: δεν είχε απαντήσει στην ερώτησή μου. Έκανε έναν ελιγμό για να περάσει δίπλα από κάποιον, με την άνεση κάποιου που έκανε πατίνια, και συνέχισε.

«Χόλι».

Γύρισε, ανεβάζοντας το λουρί της σάκας της πιο πάνω στον ώμο της. Ανήσυχη.

«Σχετικά μ' αυτό που σε ρώτησα νωρίτερα. Γιατί ήρθες σ' εμένα;»

Η Χόλι με κοίταξε προσεκτικά. Το βλέμμα της σε τάραζε, σαν πορτρέτο με βλέμμα που μοιάζει να σε ακολουθεί όπου κι αν στέκεσαι.

«Τότε» άρχισε να λέει. «Όλη τη χρονιά, όλοι ήταν πολύ προσεκτικοί. Λες και αν έλεγαν μια λάθος κουβέντα θα πάθαιναν νευρικό κλονισμό και θα άφριζα την ώρα που θα με έπαιρ-

ναν δεμένη με ζουρλομανδύα. Ακόμα κι ο μπαμπάς... έκανε πως δεν τον απασχολούσε, αλλά έβλεπα ότι ανησυχούσε διαρκώς. Ήταν... ουφφφ!» έκανε με αγανάκτηση και άνοιξε τις παλάμες των χειρών της, τεντωμένες σαν αστερίες. «Μόνο εσύ δεν έκανες λες και θα άρχιζα να πιστεύω ότι ήμουν κότα ή κάτι τέτοιο. Ήσουν σε φάση “Εντάξει, αίσχος, αλλά σιγά το πράγμα, συμβαίνουν και χειρότερα στον κόσμο όλη την ώρα και οι άνθρωποι επιβιώνουν, ας τελειώνουμε”».

Είναι πολύ σημαντικό να δείχνεις ευαισθησία στους ανήλικους μάρτυρες. Κάνουμε σεμινάρια και τα σχετικά: παρουσιάσεις με PowerPoint αν είμαστε άτυχοι. Εγώ θυμάμαι πώς ήταν να είσαι παιδί. Οι άνθρωποι όμως ξεχνούν. Ένα φιλικό χτυπηματάκι γεμάτο ευαισθησία, και νιώθεις υπέροχα. Λίγο ακόμα, νιώθεις τέλεια. Λίγο ακόμα, κι ονειρεύεσαι με τα μάτια ανοιχτά ότι καρυδώνεις τον άλλον.

«Είναι χάλια να είσαι μάρτυρας. Όποιος κι αν είσαι. Εσύ τα κατάφερες καλύτερα από τους περισσότερους» είπα.

Αυτή τη φορά το χαμόγελό της δεν έκρυβε σαρκασμό. Έκρυβε άλλα πράγματα, πολλά, αλλά όχι σαρκασμό.

«Μπορείς να εξηγήσεις στο σχολείο ότι δεν πιστεύω πως είμαι κότα;» ρώτησε η Χόλι την κοινωνική λειτουργό, που προ-σποιήθηκε υπερβολική ευαισθησία για να κρύψει την αμηχανία της. «Ούτε λίγο;»

Και έφυγε.

Μια πληροφορία για μένα: Έχω σχέδια.

Το πρώτο που έκανα μόλις χαιρέτησα τη Χόλι και την κοινωνική λειτουργό ήταν να ψάξω την υπόθεση Χάρπερ στο σύστημα.

Επικεφαλής αστυνόμος: Αντουανέτ Κόνγουεϊ.

Το να δουλεύει μια γυναίκα στο Ανθρωποκτονιών δεν θα έπρεπε να αποτελεί σκάνδαλο, ούτε καν θα έχρηζε μνείας. Ωστόσο πολλοί από τους μεγαλύτερους είναι παλιομοδίτες, όπως άλλωστε και πολλοί από τους νεότερους. Η ισότητα είναι επιφανειακή, αν την ξύσεις με το νύχι ξεφλουδίζει. Σύμφωνα με τα κουτσομπολιά, η Κόνγουεϊ πήρε την υπόθεση επειδή πηδήχτηκε με κάποιον, πληρώντας τις κατάλληλες προϋποθέσεις – υπήρχε κάτι επιπλέον, δεν είχε την κλασική ασπρουλιάρικη πλαδαρή ιρλανδική φάτσα· η επιδερμίδα της ήταν χλωμή, η μύτη και τα ζυγωματικά έντονα, και τα μαλλιά της είχαν μια μαύρη μπλε λάμψη. Κρίμα που δεν είναι σε αναπηρικό καροτσάκι, έλεγαν οι κακές γλώσσες, ειδάλλως θα είχε γίνει ήδη αρχηγός.

Ήξερα την Κόνγουεϊ, εξ όψεως τουλάχιστον, προτού γίνει διάσημη. Στη σχολή, ήταν δυο χρόνια μικρότερή μου. Ψηλή κοπέλα, με τα μαλλιά σφιχτά πιασμένα πίσω. Με σώμα δρομέα, μακριά άκρα, μακριούς μυς. Το πιγούνι πάντα προτεταμένο, οι ώμοι πάντα πίσω. Την πρώτη της βδομάδα, ένα σμήνος αγοριών είχε μαζευτεί γύρω της· προσπαθούσαν να τη βοηθήσουν να τακτοποιηθεί, ήταν καλοσύνη τους που ήταν φιλικόι, καλοσύνη τους που ήταν ευγενικοί, καθαρή σύμπτωση που τα κορίτσια που δεν έμοιαζαν με την Κόνγουεϊ δεν είχαν την ίδια τύχη. Ό,τι κι αν είπε στα αγόρια, μετά την πρώτη εβδομάδα σταμάτησαν να της την πέφτουν και άρχισαν να της κάνουν τη ζωή δύσκολη.

Δυο έτη μικρότερη, κι έβγαλε τη στολή έναν χρόνο μετά από

μένα. Μπήκε στο Ανθρωποκτονιών όταν εγώ μπήκα στις Ανεξιχνίαστες Υποθέσεις.

Καλά είναι στις Ανεξιχνίαστες Υποθέσεις. Πολύ καλά, π' ανάθεμά με, για κάποιον σαν εμένα: εργατική τάξη του Δουβλίνου, ο πρώτος στην οικογένειά μου που έδωσε εξετάσεις μετά το λύκειο αντί να πάει να μαθητεύσει κάπου. Στα είκοσι έβγαλα τη στολή, είχα φύγει από τη Γενική Μονάδα Ανακριτών και στα είκοσι οκτώ είχα ήδη μπει στο Ηθών – ο μπαμπάς της Χόλι είχε πει μια καλή κουβέντα. Μπήκα στις Ανεξιχνίαστες Υποθέσεις την εβδομάδα που έκλεισα τα τριάντα, ελπίζοντας ότι δεν είχε πει κάποιος κάτι, φοβούμενος ότι είχε πει. Τώρα είμαι τριάντα δύο. Καιρός να συνεχίσω να ανεβαίνω.

Καλά είναι στις Ανεξιχνίαστες Υποθέσεις. Στο Ανθρωποκτονιών όμως είναι καλύτερα.

Ο μπαμπάς της Χόλι δεν μπορεί να πει μια κουβέντα για μένα εκεί, ακόμα κι αν το ήθελα. Ο προϊστάμενος στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών τον σιχάινεται. Ούτε εμένα με συμπαθεί. Στην υπόθεση που ήταν μάρτυρας η Χόλι, εγώ έκανα τη σύλληψη. Εγώ έβγαλα την προειδοποίηση, εγώ πέρασα τις χειροπέδες, εγώ υπέγραφα στην αναφορά σύλληψης. Ήμουν απλώς ένας μετακινούμενος υπάλληλος, θα έπρεπε να είχα παραδώσει οτιδήποτε είχε σημασία και είχε πέσει στα χέρια μου· έπρεπε να βρίσκομαι στην αίθουσα εργασιών σαν καλό παιδί, να δακτυλογραφώ καταθέσεις ανθρώπων που δεν είχαν δει τίποτα. Όμως, έκανα τη σύλληψη έτσι κι αλλιώς. Την είχα κερδίσει με την αξία μου.

Κάτι άλλο για μένα: Ξέρω πότε είναι η ευκαιρία μου.

Χάρη σε εκείνη τη σύλληψη, και μαζί με λίγο σπρωξιμο από τον Φρανκ Μακεί, έφυγα από τη Γενική Μονάδα. Χάρη σε εκείνη τη σύλληψη είχα μια ευκαιρία στις Ανεξιχνίαστες Υποθέσεις. Χάρη σε εκείνη τη σύλληψη βρέθηκα κλειδωμένος έξω από το Ανθρωποκτονιών.

Με το που κλείδωσα τις χειροπέδες, άκουσα ένα άλλο κλει-

δί να γυρίζει. Κλικ. Δεν είσαι υποχρεωμένος να πεις τίποτα εκτός κι αν το επιθυμείς, και ήξερα ότι είχα μπει στη μαύρη λίστα των Ανθρωποκτονιών για το άμεσο μέλλον. Αν άφηνα όμως κάποιον άλλον να κάνει τη σύλληψη θα είχα βρεθεί σε αδιέξοδο, θα είχα μπροστά μου δεκαετίες που θα τις περνούσα δακτυλογραφώντας ανούσιες καταθέσεις. Οτιδήποτε πεις θα καταγραφεί και μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως απόδειξη. Κλικ.

Βλέπεις την ευκαιρία σου, την αδράχνεις. Ήμουν σίγουρος ότι η κλειδαριά θα άνοιγε ξανά, κάπου στην πορεία.

Μετά από επτά χρόνια, άρχιζα να συνειδητοποιώ την αλήθεια.

Το Ανθρωποκτονιών είναι στάβλος καθαροάιμων. Το Ανθρωποκτονιών έχει μια λάμψη και μια μαγεία, είναι η λεία κίνηση ενός σμιλεμένου μυ, που σου κόβει την ανάσα. Το Ανθρωποκτονιών είναι σημάδι στο μπράτσο σου, σαν μιας επίλεκτης μονάδας στρατού, σαν μονομάχου, που λέει για όλη σου τη ζωή: *Δικός μας. Εκλεκτός.*

Θέλω να μπω στο Ανθρωποκτονιών.

Θα μπορούσα να στείλω την κάρτα και την κατάθεση της Χόλι στην Αντουανέτ Κόνγουεϊ με ένα σημείωμα και θα τελείωνε η ιστορία. Κι αν ήθελα να είμαι ακόμα πιο σωστός, θα μπορούσα να της τηλεφωνήσω τη στιγμή που έβγαλε η Χόλι την κάρτα, και να της παρέδιδα και τη Χόλι και την κάρτα.

Δεν υπήρχε περίπτωση. Αυτή ήταν η ευκαιρία μου. Η μία και μοναδική.

Το δεύτερο όνομα στην υπόθεση Χάρπερ: Τόμας Κοστέλο. Το γέρικο ακούραστο άλογο των Ανθρωποκτονιών. Καμιά διακοσαριά χρόνια στην ομάδα, δυο μήνες που βγήκε στη σύνταξη. Όταν ανοίγει κάποια θέση στην ομάδα Ανθρωποκτονιών, το μαθαίνω. Η Αντουανέτ Κόνγουεϊ δεν είχε διαλέξει ακόμη καινούργιο συνεργάτη. Συνέχιζε να δουλεύει μόνη.

Πήγα και βρήκα τον προϊστάμενό μου. Είχε προσέξει τι σκάρωνα, αλλά του άρεσε το αποτέλεσμα που θα είχε η ενασχόλησή

μου με μια γνωστή υπόθεση. Του άρεσε αυτό που θα σήμαινε για τον προϋπολογισμό της επόμενης χρονιάς. Του άρεσα κι εγώ, αλλά όχι τόσο ώστε να του λείψω. Δεν είχε κανένα πρόβλημα να πάω στο Ανθρωποκτονιών και να δώσω στην Κόνγουεϊ αυτοπροσώπως μια κάρτα με ευχές. Δεν υπάρχει λόγος να βιαστείς να γυρίσεις, είπε ο προϊστάμενος. Αν με ήθελαν από το Ανθρωποκτονιών γι' αυτή την υπόθεση, ας με κρατούσαν.

Η Κόνγουεϊ δεν θα με ήθελε. Αλλά θα με έπαιρνε έτσι κι αλλιώς.

Η φωτογραφία στην κάρτα δείχνει έναν έφηβο που βρέθηκε δολοφονημένος πριν από έναν χρόνο κοντά σ' ένα οικοτροφείο θηλέων σ' ένα προάστιο του Δουβλίνου.

Η λεζάντα γράφει: Ξέρω ποιος τον σκότωσε.

Ο αστυνόμος Στίβεν Μόραν περίμενε καιρό να του δοθεί η ευκαιρία να περάσει το κατώφλι του Τμήματος Ανθρωποκτονιών του Δουβλίνου και η επιθυμία του γίνεται πραγματικότητα όταν ένα πρωί η δεκαεξάχρονη Χόλι Μακεί του φέρνει αυτή τη φωτογραφία. Τη βρήκε αναρτημένη στον Τόπο των Μυστικών, έναν πίνακα όπου τα κορίτσια του ιδιωτικού σχολείου Σεντ Κίλντα μπορούν να αναρτήσουν ανώνυμα τα μυστικά τους. Συνήθως πρόκειται για κρυσομπολιά και κακεντρεχή σχόλια, αλλά σήμερα κάποιος τον χρησιμοποίησε για να πυροδοτήσει εκ νέου την έρευνα για τη δολοφονία του όμορφου και δημοφιλούς Κρις Χάρπερ. Ο Στίβεν θα ενώσει τις δυνάμεις του με τη σκληροτράχηλη αστυνόμο Αντουανέτ Κόνγουεϊ για να βρει τη λύση.

Όλα τα στοιχεία οδηγούν τους δύο ντετέκτιβ στην κλίκα της Χόλι και στην κλίκα των αντίζηλων τους καθώς και σε έναν περίπλοκο ιστό σχέσεων και μυστικών που δένουν όλα αυτά τα κορίτσια με τον νεκρό Κρις Χάρπερ. Σε κάθε τους βήμα η πίεση αυξάνεται. Ο κόσμος των έφηβων αυτών κοριτσιών θα αποδειχθεί πολύ πιο επικίνδυνος απ' ό,τι είχαν ποτέ φανταστεί οι δύο αστυνομικοί...

Απολύτως υπνωτιστικό... Η Tana French είναι απλούστατα καταπληκτική συγγραφέας.

Gillian Flynn, συγγραφέας

ISBN: 978-618-03-0699-6

9 786180 306996

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 80699